Quant cobra Ramon Llull?

Quant cobra Ramon Llull?

ÀNGEL DE VEGA

La notícia, si vostès volen l'anècdota, es podia llegir a Diari de Girona. Deia així: "El director de la càtedra Ramon Llull de la Universitat de les Illes Balears (UIB) va rebre una trucada fa unes quantes setmanes d'una assessora del ministre d'Educació espanyol, José Ignacio Wert. L'assessora li va demanar: "Quant cobra el senyor Ramon Llull per dirigir la càtedra que porta el seu nom?" Li van haver de dir que el director de la càtedra no era pas Ramon Llull, que fa set segles que és mort, sinó Joan Antoni Mesquida, que també és director del departament de filologia de la UIB".

Ho repeteixo: si vostès volen, la qüestió es podria quedar en la pura anècdota i prou. O sigui, no anar més enllà de la rucada puntual i severa, o, més ben dit, de la ignorància pura i dura. Ara bé, el cas (trist, gairebé penós) és que ens estem referint a una assessora del Ministerio de Educación espanyol del Govern del Partido Popular. En efecte, no és el mateix (encara que no hauria de ser així) el Ministerio de Educación que el d'Agricultura, el de Defensa o el d'Interior, per posar només tres exemples puntuals. Però, és clar, en el cas del Ministerio de Educación, el que en principi hauria de defensar i de gestionar la Cultura de tots els territoris que de moment formen l'Estat espanyol (incloses les seves llengües, tradicions i cultures pròpies), home, què volen que els digui, és evident que encara fa més mal.

I no vull dir amb això que la mateixa patinada, pífia o mostra d'ignorància catedralícia estatal o ministerial no hauria pas estat igual si s'hagués tractat d'una assessora del Ministeri d'indústria, per posar només un altre exemple, perquè se suposa, o s'hauria de suposar que els assessors o assessores que treballen pels diferents ministres dels diferents ministeris espanyols, sigui quina sigui la cartera en qüestió (encara recordo ministres sense cartera durant el franquisme amb Franco), disposen d'un mínim de cultura que els permet exercir la seva feina. Però, repeteixo, en el cas de la cartera d'Educació, demanar pel sou del senyor Ramon Llull encara és més greu. Per exemple, ara mateix, de cop i volta, la veritat és que em costaria molt imaginar-me una assessora del ministre d'Educació de la Gran Bretanya o Regne Unit trucant a Òxford o a Cambridge preguntant pel sou del senyor William Shakespeare per la seva càtedra.

És a dir, i sense ànim de fer llenya de l'arbre caigut (encara que en aquest cas es tracti d'un "arbre" caigut fa set segles), en tots els Estats europeus normals se suposa que els ministres i els seus assessors, a més del munt de funcionaris que hi treballen, disposen d'un mínim de cultura que els permet desenvolupar les responsabilitats que han d'exercir. En aquest sentit, seria ridícul imaginar-se algú del Ministeri d'Educació francès trucant la Sorbona i preguntant pel sou que cobra Molière per la seva càtedra, que no sé si existeix; però ja se m'entén. O sigui, hi ha unes mínimes condicions de cultura general en aquest ministeri francès (i en tots els altres) que els permet no haver de passar per vergonyes com l'esmentada.

Ara bé, més enllà de l'anècdota, aquest cas de l'assessora del ministre Wert ens serveix per a il·lustrar el nivell d'ignorància d'Espanya, de l'Estat espanyol i fins i tot dels seus ministres, alts càrrecs, funcionaris o assessors ministerials pel que fa a la cultura que no sigui estrictament i exclusivament espanyola o castellana. Què pretenem dir amb això? Home, que aquesta assessora en qüestió mai hauria trucat cap responsable de cap secció d'una universitat madrilenya per saber quant guanya el senyor Quevedo ("Es el catalán ladrón de tres brazos") per la seva càtedra, perquè sap perfectament i des que va anar a escola que Quevedo va morir fa

segles. Però, en el cas de Ramon Llull, el cert és que la pobre senyora o senyoreta ja té feines i treballs d'entrada només, de bon començament, a l'hora de pronunciar un cognom tan estrafolari (almenys pel que fa a la seva llengua i cultura d'origen) com aquest: "¿Ramon qué? ¿Lul?".

I és una llàstima, perquè aquesta gent, i em refereixo ara als nostres estimats veïns espanyols, es podien haver beneficat, després de la mort del dictador, no només de la seva cultura intrínseca, l'espanyola o castellana, sinó també de les altres cultures, llengües i tradicions que en aquell moment eren a punt (ai las!) de formar un Estat de les autonomies que un intent de cop d'Estat (fosc, mai aclarit del tot) com el del 23-F de 1981 va deixar en via morta definitivament. Ara bé, la pregunta que caldria posar als federalistes, als antics cosmopolites i als "progres" en general seria si realment en algun moment de la transició espanyola algú es va creure de debò que les diferents llengües i cultures que formaven l'Estat serien defensades amb la mateixa intensitat que la castellana o espanyola. Algú s'ho va arribar a creure de debò?

És més, si des de la "perifèria" (Catalunya) no s'hagués apostat fort per l'ensenyament en català i alhora per mitjans de comunicació públics en la nostra llengua, com ara Catalunya Ràdio i Televisió de Catalunya (TV3), què se n'hauria fet de la llengua catalana?

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/01/02/cobra-ramon-llull/650071.html?utm_source=rss